

Отирупани отъ нощний снягъ нечаканъ,
 градински вейки виснатъ мълчаливо;
 милувката на утренното слънце
 трепти надъ тяхъ и милва ги игриво!

Ей капчици — сълза отъ тази милувка —
 се въ мигъ отрони, маргаритно-злата,
 и слънчеви лучици я спровождаатъ
 додето тя да падне на земята.

И капчици сестрици тя поведе —
 вижъ какъ по нея рой по рой се ронятъ;
 И сякашъ изъ въздуха не капки,
 а слънчеви лучи се тамо гонятъ.